

== Brije trikrat na mesec. ==

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivca dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, Št. Petru in Pragerskem po 6 nvč.

Okoličani, volite poslance svoje krvi!

Okoličani so starodavna slovenska straža pred ozidjem Trsta. Njih po praočetih podedovana posest sega do morja, slovenski okoličanski svet moči svoje krasne bregove ob jadranskem zalivu. — Ves slovanski svet je ponosen na nje ker vé, da daleč tam na skrajni meji, kjer se Avstrija v morju koplje, da tam je slovanski svet. — Čast okoličanskim očetom, kateri so znali, do današnjega dne ohraniti čisto slovensko zemljo. —

Vsaka tri leta pride povelje okoličanom da dokažejo ali so še žive njih slovenske straže na Adriji — ali je še njih svet — ali so še oni gospodarji na svojem domu. —

Volitve so ono kresilno jeklo, katero dokazuje, je li slovenski kremen še živ. — Ali se je skrhal ali je zgubil nekdanjo moč, ali hrani še kaj narodnega ognja v sebi. —

In ker smo prepričani, da naša okoličanska straža čuva v vseh šestih okrajih, bo tudi pri teh volitvah storila svojo dolžnost. —

Okoličan varuje vrata Trsta. Slovenci v mestu gledajo na nje ter jim zaupajo, ker vedo da zvesti okoličan ne izda svoje zemlje. Vedó pa tudi da naš politični nasprotnik — neprenehoma preži na okolico, češ, kaj čemo z mestom brez zemlje. — Ako so bili kedaj resni časi za Slovane v Avstriji so danes: mi ne vemo kaj nam

jutro prinese, vemo pa sigurno, da tako ne more dolgo ostati. Avstrijski narodi ne bodo mogli več dolgo časa streljati eden na drugega, zavidati eden drugemu, sovražiti in uničevati se med seboj. — Že se vidijo znaki — vže se čujejo resni glasovi po spravi, po sporazumljenju, kateremu bode sledil — narodni mir. — Kar velja danes za Nemce in Čehe, za Hrvate v Istri, za Slovence na Štajerskem in Koroškem, to velja i za nas Tržaške Slovence. — Tudi mi pridemo na vrsto, tudi z nami so bodo morali pogajati Italijani, ki še danes od vladne milosti živé. — Zato je silne važnosti, da pošlje okolica — prave možake — poslance v mestni in deželni zbor. — Politično društvo Edinost, postavilo je evet slovenskega razumnštva v Trstu na razpolago okoličanskim okrajem. — Boljše može, primerniših poslancev za naše interese ne bi bili mogli najti. Zatorej kliče Brivec vsem okoličanskim volileem: volite vsi kakor en mož v I. okraju: Dr. Abrama v II. Dr. O. Ribáña v III. I. M. Vatovca. v IV. F. Dolenca v V. Iv. Goriupa v VI. dr. G. Gregorina.

Slepa je sreča.

(Godí se v Celju).

»Srček zlati moj, Angela!
Če boš časa kaj imela,
za Savinjo priđi tja;
tam so klopi dobro skrite,
vse z gromovjem so prikrite;
kraja ni varnejšega.«

»Prišla bom; v mestnem vrti
tam na klopi, več, četrti
v spodnjem delu, čakaj me.
Kakor hitro mati bodo
tja k studencu šli po vodo,
všla jim bom in prišla tje.

»Vidiš, ti moj Ivan zlati!
Ravno zdaj odšli so mati
po vodo in jaz pa sem.«
»Priđi, biser dragoceni,
pršij mojih se okleni!...
Oh, kako zdaj srečen sem!«

»Me resnično, Ivan, ljubiš?
Lí gotovo mi obljubiš
da me v zakon hočeš vzet?
Al še dvomiš to, Angela?
Zdaj mi, mislim, boš verjela,
ker obljubim to ti spet.«

»Ni srečnejšega dekleta
v polovici cel'ga sveta,
kakor v tem trenutku jaz;
to so moje srečne želje,
da bi vživala veselje
k malú, bití tvoja last.

Srček ljubljeni, moj Ivan,
tvoja prsa so mi divan!
Ko bi mi paš dano bilo
vedno tu na njih sloneti,
neprestano tvoje zreti
milo, čarobno oko!«

Glej ga, vraga! tam-le v kotu
naš profesor gre po potu,
ki nas veronauk učí!

PODLISTEK.

Tombola pred činkvino!

Kdo izmed Vas se še spominja na notico v lanskem »Brivecu« »Kdo ve — kje je bila tombola pred činkvino?« Oglasil se ni noben še do danes. Da ne ostane »Brivec« na dolgu, oglasim se pa jaz, da podam čitateljem resnični odgovor. —

Meseca avgusta raznesla se je bila govoricca po celej soški dolini, da bodo imeli »tolminski veterani« javno tombolo.

Marsikdo v naših goratih krajih ni še videl tega špasa, zato je prihrumelo na dan tombole v prijazni Tolmin vse, kar je le lezlo.

Ko so naš fajmošter nehali svojo »andoh« zbirati se je začelo radovedno ljudstvo, staro in mlado, kmetsko in gospodsko tako, da so bile zastopane vse »šarže« tega sveta.

Tam pa tam si videl prevzetnega ve-

terana, ko se je narašal kot pičlot (puran), tam se je kmet prepiral in glahal za kartelo, tu si zopet videl naše t'lminske frajle pevke, katere je bil naš dekan skoro zapokal; videl si godce, brjarje (plesiščni pod). Opazoval si lahko našga Drejčka kako je nesel ponosno svoj papirnat balon spuščat v oblake; — sploh bilo je vse navdušeno in veselo. Naši veterani so hodili kakor po jajcih, češ: »kduo je pa dans naša gliha, — primajdušde!«

Nasproti občinskega vodnjaka na glavnem trgu kjer prodajajo po zimi evice, cikle, po letu pa črešnje in fige bil je postavljen 3 metre nad zemljo lesen oder s »kartelonom« z vsemi 90 lumari. Ker pa znajo naši Tolminci napraviti marsikatero stvar na »filelajne« — (površno) bil je tudi oder za tombolo popolnoma sfušan.

Vse je upilo, vse skakalo, muzika je začela gosti v znamenje, da se prične igra Veteranska komisija se je začela zbi-

rati na dotičnem 3 metre od zemlje postavljenem sfušanem odru, ter se vsedla okoli mize, kjer je bila vsa priprava kar »prtiče« k komisiji n. pr. črnilo, peresa, papir itd.

Trebušni veterani so spravili na oder vse nerazprodane karte, hornist je pa na komando zaplozal s svojo trompeto, da se tombola prične, — in še predno je trompeto od svojih kosmatih ust odtegnil — začelo je pokati: Tr-tr-tr-trsk-trsk-bum-bum-bum! Vmes si pa tje pa sem slišal »O hudiče! velikanski« »o jej« in smeh! vse je ležalo na tleh! — Hornist s trompeto, veteranska komisija: vsi eden vrh drugega kakor snopje. Slišati je bilo le: »hudič sapramenšček, kišen špat«. Brez komande lazilr so junaki izpod razvalin, desk, miz, stolov, smečja, bandir, evekov, tinte, papirja, veteranskih klobuhov in »federpušov« Noben ni ušel brez šnala (znamenja); marsikdo bi se bil kar zjokal od jeze in bolečin, a potipaje se po glavi, nogi in

Glej, kak urno sem korači!

In če naju skup zasači,
mi kar kareer zasoli!

»Skrij se brz pod moje krilo
in kakor bi te ne bilo,
molči, drži mirno se!»

»Dobro!« Se pod krilo splazi,
pa profesor ga zapazi!

»Kaj pa to že zopet je?»

Straha, groze kar trepeče
zdaj Angela ter boječe
gleda, kaj zdaj storil bo.
On gre bliže in pogleda
nji pod krilo, ter zagleda
revčka Ivana pod njo!

Kaj si hoče siromače,
ki trepečejo mu hlače,
da b' jih jih skoro izgubil?!

Mara vdati se usodi!

Naj profesor le razsodi,
kakšno kazen bo dobil!

Koelj.

Troperesna detelja.

(Zvršetek)

Ne bi škodovalo da spoznamo tudi
obč. odbor. Plahuta.

Ta mož je še jako mlad, nima še niti
30 let. Njegovo posestvo je eno največjih
v Marezigah. Vendar, tako veliko nikakor
ni, da bi mogel pri istem »gospod« igrati.
— Ali kaj velja, ko je bil mož pri vojā-
kih — in kar je še važneje — pri dra-

roki se ni upal — ni ga bolelo? Nekateri
si videl strgane, druge zopet prašne, tretje
od črnila umazane posebno veteranski klo-
buki so bili tako pohabljeni, da jih ni
bilo več spoznati. Ko je špas oziroma ne-
varni potres končal, so stare babe zaorile
tak vik in krik, da je bilo kar groza. Po-
seбно tolminske »čečje« (deklēta) so bile
v groznih skrbah da se niso njih ljubčki
pobili —; vse je bilo radovedno — vse
je povpraševalo — »O jej, o jej — Buoh
pomagi« —! Kanalei in Kobaridei — ka-
teri so bili prišli več zjale prodajat, kakor
drugo so pa stikali glavo skupaj rekoč:
»E sej smo vedli, da Tolmince so Tol-
mince«. — Kabi, kabi prau 'maš — je
odgovoril Kobaridec. Tam bi bil videl kmeta
kako se je sladko »režal« (smejati), da se
mu je vidlo v dno duše, a zopet si slišal
druzega, kako se je hudoval: »Kaj za ta
hee in špas sem špendu 40 condov, pri-
majduše! jest grjem tje, pa buom vse
vetaransko klapo zmatu — prmajshde!

gonarjih in k tej časti, mu je menda pri-
pomogla njegova — bolj majhna postava.
— Nekdanjemu dragonerju ni moglo več
v glavo, ko se je vrnil na dom, da bi on
moral še kedaj brajde kopati. — On! dra-
gonar pa »šapa«, to ne gre — in ne. Zato
je pa tudi odločno izjavil: »Jaz ne bom
kopal! jaz sem gospod, naj kopa kdor
hoče!« — (Takih dragonerjev imamo žali-
bog danes po vsem Slovenskem). Naš gos-
pod Plahuta se svoje izjave krčevito drži.
Fikon ne dela nič, Plahuta nič. Obema
je dolgčas in samo ob sebi je umevno, da
sta se našla, da bi v skupnih pametnih
posvetovanjih tudi kaj pametnega sklenila.
In razpravljala sta v raznih važnih vpra-
šanjih našega časa. Vršile so se dolge de-
bate v katerih se je pa omejeval Plahuta
na to da je z glavo kimal. Kaka samo-
stojno misel se namreč v njegovi glavi ne
more roditi. Izvzemši idejo, da je gospod
ker je bil dragonar. Njemu so Slovenci
menda najslabši ljudje, — zato je treba
zagovarjati dvojezičnost krajevnih tabel.

On in Fikon sta nameravala s po-
močjo zvižace osnovati v Marezigah ita-
lijansko stranko.

Toda to je bila trnjeva pot! Menila
sta toraj da dobita obč. tajnika na svojo
stran, a isti ima je pokazal zobe in fige!
Kakor nalašč jima je prišel učitelj R. Gross.

Gliha vkup štriba. Fikon-Gross-Pla-
huta! To vam je prava troperesna detelja.

Jednake srajce se najdejo. — To velja
osobito glede Fikona in Grossa. Dveh so-
rodnejših ni mogoče najti.

Tominske žene so vprašale: »S' vidu
naš'ga — al' se je ki potuku, je še ki
živ«. Samo žena od hornista ni nič ma-
rala za svojega moža, njo je skrbelo edino
le njegova trompeta. To je jasno — ker,
ko se je štrbunk vršil, vpila je na ves
glas: »O jej, o jej — trompeta, trompeta«
— na moža pa ni nič marala če tudi je
revež ležal v groblji bolj živ ko mrtev.
Ko se je nekoliko ta šinderšunder polegel
začela je tombola, a ne na visokem, am-
pak na nizkem — to je na brjarju (podu.)

Ko so numare klicali — se je še mar-
sikateri igralce smejal, jezil ali kako debelo
zinil. Tolmincem ni šlo po glavi družega
kot: kaj bodo forešti (tujei) rekli? — Le
naš kuščer exžnidar, trobentač pri tedajni
godbi, le on je bil hladnokrven ne meneč
se zato kaj se je zgodilo. Nataknivši na
svoj ljubeznivi nos očala je poslušal trezno
izvlečene lumare, bil je skoraj gotov da
druga tombola bo njegova. Molil je nati-
hem, klicati svetnike n» pomoč, ter obrača!

Obema je služil Plahuta izvrstno po
svoji brezprimerni nevednosti. —

Ti trije toraj, so začeli delati politiko
na svojo pest. Najprvo so hoteli spraviti
tajnika iz Marezig. Ko pojde on, potem pri-
dejo počasi še drugi na vrsto. No, morda
bi se jim bilo vse posrečilo, ako bi se bili
lotili dela počasi in previdno. Fikon je
tudi nastopal kot dober politik in izvrsten
diplomat. Treba bi bilo samo da bi bi!
Gross nastopal tako previdno kot strateg,
pa bi bilo šlo. Ta Gross je bil liki an-
gleški general Buller. Mesto da bi šel po
ovinkih, jo je mahnil kar naravnost in po-
vedal, da mu je tajnik na poti. Pametni
Marezgani pa so mu ravno tako naravnost
povedali, da ne pojde tajnik iz Marezig,
ampak — on!

Videl je toraj marezgarski triumvirat,
da je borba zgubljena. Zato so poslali v
ogonj še zadnje reserve in dosegli so res,
da se je tajnik zahvalil na svojej službi.

To je bilo veselja! Temu svojemu
veselju so dali duška na način, da sta si
nakopala Gross in Fihon baje celo kazen-
sko preiskavo na vrat!

Bilo je res silno veselje v Izraelu!

Župan je izjavil da, če gre iz Marezig
sedanji tajnik, se odpove tudi on. Tedaj
bi trebalo voliti družega župana nastala bi
taka zmešnjava, da bi bil občinski zastop
razpuščen. In za ta slučaj je že bilo do-
govorjeno kakor si bodo razdelili vloge.
Fihon bi namreč postal vladin komisar,
Plahuta eden člen upraviteljstva, a učitelj
Gross, tajnik. To bi bila res krasna družba,

oči proti nebu, da bi bil on tisti srečen
človek. In res zagledal je prikazen na
nebu, — že je mislel, da se mu je Mat'
Božja prikazala ter je še bolj in bolj go-
roče 'molil, med tem je seveda tudi kakšno
lumero pozabil zbrisati

Ljudstvo je pa gledalo Drejkov luft-
balon, kateri se je ponosno vzdigoval nad
Tolminom. Otroci so upili balon, balon —
in naš trombetaš se je šlo sedaj zavedel
kaj da je. Vse je zijalo ter gledalo, samo
on je skoraj od žalosti jokal, ter se greval
kako mora biti človek tako neumen, da se
tako zgreši. Činkvina in tombola je bila
vdobljena, kdo je vdobil nisem videl, a
zvedel sem pozneje, da sta jo odnesla dva
pijančka. — Bog j'm žegnaj rekel sem
v svojem sreč.

Med tem pa je padel balon niže in
niže — ter padel eno uro od Tolmina med
kmete pod kribom »Kobilnik« — kjer še
dancianski pravijo, da je se Mat' Božja
prikazala.

Krancelj.

katera bi Marezige kmalo pripravila v nebesa, pardon — na kant!

Marezgarski triumvirat je računal, a računal je brez krčmarja!

Tajnika so »potolažili« s povišanjem plače in ostalo je vse pri starem. Pardon! Ne vse ni ostalo pri starem! V oni seji, v kateri so povišali plačo tajniku, so pokazali vrata tudi »Fihonu«. Ker je namreč napravil več sleparij, so ga izključili iz obč. zastopa.

Vražja noga! To je res smola! Gross je raznašal tisti dan svojo jezo nad otroki, v soli, Fikon je mlatil, pardon hladil svojo jezo, na hrbtu svoje Juce, a Plahuta je hodil okoli, hodil in tuhtal, tuhtal....

In tako je prišlo srečno do pustne nedelje, potem ponedeljek, torek in pepelnica. Ta dan so hodili marezganski zglodanci vsi potrži okoli. Kako tudi ne! Gross je odhajal iz Marezig!!

Pridanci v Marezigah so kričali pijani: »Evviva la bella Istria!« Kričali so: »Anda via il maestro, ma anda ancora un altro«. Kdo je ta »altro« ali župnik, ali tajnik, tega niso povedali: oba sta marezganskim zglodancem tra v peti!

»Evviva la bella Istria«, so kričali. Potem pa se prikaže narodna trobojnica; zastava pevsko-bralnega društva. Pod zastavo se je zbralo nekaj članov pevcev, deloma prodanih, deloma zapeljanih. Iz Fikonove hiše pride — Gross v parade-uniformi, z glave-rokavicami, katere je nosila baje že njegova stara mati.

Odkorakali so proti Koprju. Pod zastavo, pod narodno trobojnico pa so se razlegali kriki: »Evviva la bella Istria!« Uboga pamet! Uboga logika! Tako se je poslovljal Gross od Marezig.

Ko zvem kako mu se godi v Borštu, že sporočim! Če zvem kaj družega novega sporočim »Briveu«.

Koprski Akasver.

Dante Alighieri u Puli.

Kako se je čitalo u talijanskih novinah misle neki potomei..... rimske krvi sa imeni, koja svršavaju većinoma na ić — podignuti spomenik najvećemu pjesniku Italije i to baš uz onaj što ga je već Austrija podigla slavnomu Tegethoffu na carskom briegu. Pokretači te namisli nimaју na umu, da pokažu svietu kako Italija stiže do Pule i kako se do tamo govori u jeziku Kalabrije, nego hoće da pomire duše Danteja i Tegethoffa, od kojih je prvi napisao veliku laž, da Kvarner zatvara Italiju, dočim je drugi sa to-

po vi dokazao da Italija ne ima što tražiti okolo Kvarnera.

Njekoji Talijani su mienja, da se spomenik postavi tamo gdje na jugu Dalmacije jer i ona još spada pod Italiju, a drugi su opet svjetovali neka se pusti i Dalmaciju i Pulu te nek se zahvali Bogu, ako medja talijanstva ostane oko Červinjana. To zaduje, da je nekome svjetovao u san i sam Dante.

Što će se izleći, pokazati će budućnost i... dobra volja naše vlade.

Šlo je veselje rakom žvižgat.

Oj stoletje devetnajsto,
spremenilo si se v dvajsto.

Kako hitro čas beži!

Ali mi bo kdaj prineslo
tud njegovga toka veslo
tolko srečnih ur kot ti? —

Ko sem »kiklo« še oblačil,
mačkice po rokah vlačil,
to je bil otroški raj!

Zlo še ni mi bilo znano;
sama sreča bila je z mano,
ktere več ne bo nazaj.

Ko sem malo že odrasel
ter doma sem svinje pasel,
tudi je prijetno bló.
Sicer je večkrat šiba pela
te so drva v me letela;
pač zaslužil sem to!

Ko so v šolo me poslali,
so mi vsikdar kruha dali
za kosilo v torbico,
in opoldne sem se vsedel
na kak kamen ter pojedel,
kruh, ter pil zraven vodico.

Če kedaj pa se zgodilo
je, da ni se mi ljubilo
iti v šolo, na polje
ali v gozd sem se obrnil,
tamkaj sem se v travo zvrnil,
dobro odpočil sem se.

Ko sem v šolo prikorakal,
že me učitelj čakal,
v roki z oljem leskovim.
To vam bil je sejem v šoli!
Tekla v sobi sva okoli;
on za mano, jaz pred njim.

Kadar pa me je dotekel,
to vam bil je celi pekel!
dobro napnite uho!

Prošnja nič ni pomagala:
šiba strašno j' mašo brala.
To prijetno pač ni blo!

Tako sem naprej se rival,
dokler sem doma še bival
v ljudski šoli. — In potem
ko sem ljudsko šolo zdelal,
sem v Celje tja odpeljal
ter v gimnazijo šel sem.

Oj ti srečno mesto Celje!
Bilo moje si veselje
štiri leta, a sedaj
pa odklenkal mi je zvonec,
moje sreče zdaj je konec.
Ali se še vrne kdaj?...

Kocelj.

Pomenki za ognjiščem.

(v štajerskem narečju.)

Konec.

K ũ h a r e a : To bi tudi najbojše bilo;
pa beži, beži lübi moj, misliš da se
ti bo kama pobra, to samo švindla;
Pa veš moj lübi Janes kaj sen no-
vega čüla; ker jaz tako ta prva vse
zven, kaj se veeli fori godi.

J a n e s : Kaj takega?

K ũ h a r e a : Kda sen v nedelo po roni
meši na ploeci stola, sen čüla, da so
si formani rojtali, kda de toti vrok
odiša, te pre midva tüdi moreva iti,
da do pre forof bomboderali, zato pa
lübi moj Janes, le zlepega žnjim okoli
idi, tak kak stirtin jojeon.

Toti vrok ti negi vse okoli provi,
kak mu ti dol trgaš, toga ne delaj,
in boge me, kakor do zdaj vseli, ker
čüla sen da so formoni, in perdülja-
kova Mima provili, da boš ti njemi
moga od tolih ponez dober inte-
reš dati.

J a n e s : Veš Neža, saj bi se mi sicer še
dopadel v službi, to samo radi tebe
storim, ker mi ne ugaja za to ne;
ker tebe ne spoštuje, in rok ne
kušuje.

K ũ h a r e a : Znož ti Jones; kaj je moja
misel?

J a n e s : Kaj si pa že znajšla Neža?

K ũ h a r e a : Nojni Droš že tak zno sveče
vujžgoti, orglonja pa se tak en tje-
den navči, jaz pa cirkev zmeten, te pa je
slüžba vredi, in dno'r ostone v forofi.

J a n e s : Kaj pa hočeva storiti s go-
podom?

K ũ h a r e a : Dragi Janes, tako mo veš
moreš dela dövat, da bo zlo napeti v
slüžbi, te pa de se son rad proč
prosa le na toki način va te samó
ostala forofi. Jaz noč in den rojši
đelan, da sva le samó.

J a n e s : Joj Neža dolgo sva se pogovarjala, in kako so bile urice kratke, vidlo se mi je, kakor bi se le en trenotek razgovarjala. Pardon — gospod pride vsaki čas, iz šole, treba bode obed delati in pripravljati. Neža? kaj si bova kuhala, sicer zlo lačna nesva, ker si že popred postreževa.

K ũ h a r e a : Tū imaš 30 dek govedine za žūpo, malo koruzine mele za žgonjke, in neke pšenove repe, in potem se gospod lahko redi, sej ne ve ker je še mlodi, kaj dobro ali ne.

J a n e s : Dobro je tak Neža, veseli me, in bolje dopada mi to, da si se tako gospodarstva naučila v B Ti veš dobro vse, ob katerem času se repineln, zimska šelata, mlečec, debela repa, črna runa in babje pape sejajo, in gda se kinezarske prašičke bičejo: To ti vse veš, kdaj je mladi mesec, ali polna luna, to še pri nas namreč osmošoleci nevedo. To sebnno dobro veš kdaj kokoš jajce znese.

K ũ h a r e a : Zdaj pa le dragi Janes pasko v kūhinji; da se ti kaj ne posmodi, jas pa gren moj talor snožit. na nojnega fidlna pa ne pozobi klobose mu skūhati. To je stvor da je malo tokih.

* * *

Kūhariča je čez nekaj dnij pisala:

»Dragi Brivec prosim Te lepo, pusti prostor za noj v listu, ker midva se bova še večkrat pogovarjala. Nabrūsi prosim zlo britvo, ker jas sem zlo kosmata in tūdi našem-Janezi že broda zlo vūn bode; in se toži da mó trdo obrošenje. Zato Te še enkrat prosim da si boš ja zlo nazlojfa britve. —

V Sv. Prkuljū, dne 32 februvarja 1900.

Izak Prepričkovič.

Resna ženitbena ponudba!

Gospodična z enim milijonom stotink premoženja, visoko-nizke postave, mladostara, debelo-suha, velikega koraka, kratkega komžota, biksa željnimi čevlji resna — na smeh se držeča, 70 klg. težnje in jicih, želi se poročiti z ubogim gospodom, udovecem, neoženjenim ali mladeničem brez otrok, s prismojenim premoženjem ali tritisoč suhimi žepi denarja; na grbi nosečih 25 do 84 let, z dobrim zobmi in globokim želodecem. Ne resae ponudbe naj se pošlja pod „Pepa konj« št. 000 pošt rest. Škedenj.

Modus vivendi.

J a n j e : Za nevolju brate vuče! Livada je široka, uz livadu je velika šuma, preko šume teče dug potok: ima, hvala Bogu za nas oba; daj, pusti me živeti!

V u k : Što želiš!

J a n j e : Želim slobodnog zraka, želim prirodjenog mi pustopašnog skakutanja po miloj mi volji, želim, da mi se pusti moje blejanje, moja vuna, moja ljubav za mater i za braću svoju.

V u k : Sve to ti prosto, kad si po noći u dvoru s tvojimi jednaki; ali pred svetom moraš se pokazati drugčiji, moraš mienjati ćud i narav, moraš plesati kako ja sviram.

J a n j e : A nije li mene Bog dao kano i tebe, s jednakimi pravi na zrak, na travu na skakutanje i blejanje?

V u k : Što Bog, što pravo? Ja sam gazda, ti šuti: ili mi se ukloni, ili ću te prožderati.

Što je civilizacija?

(Talijanski napisao Salata.)

A k o Talijani u Istri, dok su po vladinoj milosti u većini u saboru, nedaju da se puk uči i napreduje;

A k o Talijani u Istri neskrbe za drugo nego za svoju gospodarsku udobnost te nedaju puku ni dobre ceste ni pitke vode;

A k o Talijani u Istri napadaju poput Zuluka fra svakog vidjenijeg Hrvata čim se prikaže u njihovih gniedzih;

A k o Talijani u Istri postupaju razbojnički proti zastupnikom naroda;

A k o Talijani u Istri ubijaju nevinog momka hrvatske narodnosti, jer pjeva u svojem jeziku;

— to je civilizacija, to je cvet »avite kulture«, doće tisućgodišnje prosvjete.

Lepa garda.

In zopet volitve — sedaj občinske. Čemu pač razpisujejo v Trstu vsaka tri leta volitve? Laški »progreso« se je tako utaboril, da ga nihče ne prežene? Vsaka tri leta pridejo na zrak, da se malo sprasijo stare obleke. Neumnim volileem kažejo — da bodo padali pečeni purani v skledle vsem onim kateri jih »zopet« volijo. Kandidatje so sami »Angeljei« — čisti irendetaši — po jeziku in patriotizmu; gospodarji najbolji — za lastni žep. —

Ker oni nam še vedno obljubujejo — vodo (vino pijo sami) železnico in kaj vem še česa bi nam radi obljubili. — Tako teče voda v morje i tako se polnijo žepi »dei galantoumini« — pri polni jaslih — E che la vada — finchè permeterà il popolo zucon. —

Očak Dompieri je letos mestnim očetom zmešal štrečno in pametno. (A je sam ostal v trombi) Na »kurniku« so bili v groznem strahu, da ne bi posijalo solnee v spraznjene kase pri »gašu«. — V prepiru nastal je razpor iz razpora se je rodila nova stranka, ki se po italijanski zove »demokratika« — a po naše bi rekli: »bomokradliga«. — Takoj se je posrečilo avangardi — progresistov vstanoviti za časa volitev novo stranko — Zadnji čas je bil — Progresoveci bi bili menda nekatere kaporione pustili na cedilu, tako so si pomagali sami in prišli pod streho. — Demokrati so možje, kako ne, saj so kafetirji, mesarji, agenti in celo advokati v isti družbi — kar pri Italijanih ni sploh navada. Namen demokratike je blag: sovražiti Slovane, polniti si prazne žepce in konkurirati z Venecijanom za avstr. potrijotizem.

Dopisi.

Iz Dvorskevasi pri Vel. Laščah. Čeravno imamo sami precej dobro britev in škarje, zatečemo se vendarle k tebi znemu izbornu zvežbanemu briveu z nado, da ostrizeš in obriješ naše plemenske gospode.

To je res, da pri št. 1 in 2 pri sv. Gregorju ne boš dobil posla, ker je št. 1 po domače Krumpec neprostovoljno sam obril št. 2 alias Štangee pa ima že od narave tako neplodonosno kožo, da na isti ne rase niti mah niti puh. Ima sicer Štangee imenitno sušilnico (dero) mesto lepo zaokroženih ustnic, a kljub velikem obsegu ne raste na njih ničesar.

Če bodeš ravnal, dragi mi Brivček po slemenih zatrjujem Ti, da ne boš brez posla. »Frence« se res brije sam a je navadno hudo kosmat. Pri »Frencecu« ne bode posebnega »kšefta« ali par sto korakov naprej naletel boš na kosmatina, bivajočega v svojem zakajenem »salonu«, moža nelastnega prepričanja. Ne ustraši se ga, namaži ga z »žajfo« in obrij ga, oziroma izpuli mu njegove gosto nerodno zasajene kocine, čeravno bode morebiti evilil.

Ker vem, dragi mi Brivec, da Ti ne bode zadostovala sama britev, usojam Te prositi, da vzameš s saboj tudi tisto pri-

pravo, s katero se puklastim škerleviskim štefurjem hrbet zravna, cekmoštrom slemenskim pa brite glave.

Tudi gotovo že veš, da farovski dinstman »Štanger« neče nobenega konkurenta v Slemenih in da bi bil strasten pretepač v družbi brinovskih gimpelnov, ter da ima vedno nabasan revolver na 12 ognjev za »Oferijo viderom pompom«. Prosim Te da ne obupaš na poti v Slemene, ker so Ti kot pomočniki na razpolago mesarski pisatelji, laški pisarčki, telegrafštange, hoparji, ekskutorji in flaškonšnofarji.

Mi sicer nimamo kosmatih in debelih glav, pač pa vemo! da so slemenski »Štangee« močne — postave, lepih seveda suhih in kot vojaški »elfar« ravnih nog, imenitnih zob — da so isti res mož na svojem pravem mestu — namreč v družbi Fronca Krumpca ter da znajo kovati dopise duhovite! pa še le po »flikanji« urednikovem.

Obljubujoč Ti vedno naklonjenost ter cel koš slemenske žajfe o priliki Tvojega obiska ostajamo udani Tvoji

Težkokruhneži.

Pri Sempeterskem mostu na Pivki.

Brivče, ako prideš k nam ti ne dam preveč dela, samo eno dečvo ti zročim v perilo in mazilo. — Najprej ji malo skrajšaj lepe laske na čelu, potem pomazi nje oči z dišečim milom, da bode revica bolj videla. Na uho ji pa pošepni, da jej nikar ni treba iz Reke v Trst nositi madjarskih razglednic; povej ji, da jih imate v Trstu slovenskih na izbiro. Niti Adam ni svoji Evi pošiljal druge kakor narodne, če tudi trdijo Madjari, da se je prvi mož rodil v Budapešti. — Jaz upam da bode naša Frančiška, zapomnila se in v prihodnje same slovenske razglednice pošiljala na svoj dom.

Ljubljana: Kako se upa Brivce kritizirati naše »eksbaronovke« in trditi, da so vse na švabsko plat. Ali ne veš dragi Brivče, da je v zavodu na Poljanski cesti strogo prepovedano govoriti gojenkam slovenski. — In ako bi se katera čez dan spozabila, da je slovenske matere hči, tam iz Rovt doma, morala bi za pogrešek proti pokorščini — na večer »švester-lerereo« odpuščenja prositi. Ali ne veš, da je torej pod grehom pripovedana v sirotišnici slovenska beseda. Kaj bi po tem rekla stroga »Strobrin«. —

Še pred petimi leti so mlada dekletca smela vsaj »moliti« po domače, a zdaj ni več tega, ker se je menda gospod Bog pozabil slovenski. —

Brivce naj si zapomni, da nobena takih ki bi se zpozabila ne pride v »pobožno društvo«, kako še da bi dobila »plavi pandele«.

Je li sploh mogoče zahtevati na Ljubljanskem zavodu, kjer je komaj 4 odstotke Nemk, da bi se slovenski govorilo. — To ni bilo ne pred in ne bode po potresu. —

Ali čemu slovenščina, srečna tista katera si jo prej ko mogoče znebi in pogrne z nemško plauto. Kako bi sploh slovensko dekletce prišlo drugače do kruha!?

Kaj meniš, da jih je treba pripravljati za življenje, za dobre kuharice, šivilje ali kar ženska sploh v življenju potrebuje. Čemu?

Bolj »tumpaste« ko zapuste zavod bolje bo zanje, samo da so v nemško plauto zavite — pa postanejo gotovo srečne. Imamo dragi Brivce izgledov — na koše.

Za danes dovolj, pa drugi krat še kaj; morda prideš sam v Ljubljano.

Tržiško-Kranjske žalostinke.

Matevž: Kakšen list si dobil Andrej, ni bil menda mrtvaški?

Andrej: Da bi ne, pisal mi je rajni komisar iz Vie. —

M.: Iz Vie praviš, kako je pa vendar on tja prišel, saj tako dobri ljudje pridejo gorki v nebesa. —

A.: Vidiš, da bi bil pred svojim prijatelju posvetil, bi se bil gotovo nabral toliko več dobrot, da bi še nam kaj ostalo, tako pa je moral sam v Vie. A naš okraj je ostal v velikej žalosti. Mi se ne potolažimo dokler nas ne zapusti še njegov srčni prijatelj, — katerega želimo onkraj desetih gozdov.

M.: Kaj je res, da namerava tudi oni černih hejlogeneralisimus, nemški bog in svetovalce nemških neodrešencev v Tržiču zapustiti premogokop pri sv. Ani.

A.: Mož bo moral iti, ker se je preveč najedel iz tuje sklede. Gospodje so mu bili sicer hvaležni za »zvestobo«, a ker je bil preveč natančen so se ga vendar odkrižali. — Čuj še eno, kako pa, da ti imenuješ naš rudnik — premogokop, ko se vendar v njem koplje živo srebro.

M.: Kako ne bi vedel to. Vsakikrat ko sem videl vozariti premog iz Tržiča

v Kranj ošabnemu gospodu, sem gotovo mislil da ga kopljejo pri sv. Ani.

A.: Vidiš to je vse drugo. V Tržiču napravljajo iz premoga neko svitlo rudo, iz katere je svojedobno nekdo znal iztesati zlate vitežke križee.

M.: Šment, krasna ruda to, a tudi križei so lahko ponosni na tako zasluženih prisih. —

LETIGRAMI.

Kozina. Za nagrado, ki je bila razpisana za veliki kanon — na naslov »ošterija all' operaia« — se ni nikdo priglasil, ker se zahteva znanje treh jezikov. — Kmalu bode dražba za več kvintalov že prečitanih časnikov, na našem društvu. To priliko porabi krčmar — novega »hotel centrale« da bo z njimi zavijal — nemško-laške plakate in napisa. — Društvo ne bo gledalo za par krajcarjev pri ceni. —

Pozneje — se še razpiše služba gozdarja, ki bo čistil veliki gozd pred hotelom, lahko bi zlet napravil veliko škodo.

Izjava!

»Zloresno potrdim, da v predzadnji številki »Briveca« od 10 marea t. l. »dopis iz Škednja« ni pisal nobeden ud »Čitalnice« in »Tamburaškega zbora« kakor tudi ne da bi bil v kaki zvezi z dopisnikom, marveč da je »dopis« došel povsem od druge strani. To naj si zapomnita »famozna čevljarja« posebno pa gēna Immacolata, ki se predrzne dolžiti nodolžne ude »Čitalnice« in »Tam. zbora« z brezobraznim izrazom »quei quattro scotadi di čitalnica me ga messo in »Brivec«. To je tisto laška olika in izobraženost, h katerej se sama — šteje. Isto velja za gēno. Marijo Č., katero blebete po vasi svoje kvante, o nedolžnih narodnih domačinih. —

„Brivec.“

Pozor!!

Kdor potrebuje izvrstni **portlandski cement** in **hidravlično apno** (Romano) prve vrste, dobi ga vsaki čas v zalogi pri **Marinu Lukša** na **Proseku**.

Cene ugodne.

POZOR!

Trst — ulica Giulia št. 25. — Trst.

Kdor želi biti dobro in točno postrežen z svežim in vsakovrstnim kolonialnim blagom kakor: kavo, rižem, oljem, testenino, moko, milom, sirom ter raznovrstna fina vina v buteljkah ter sploh z vsemi jestvinami naj se obrne do podpisanege. — Pošilja tudi na deželo proti poštnemu povzetju. V mestu dobe na željo prosto na dom. Nadejaje se obilo obiska beleži udani

Vekoslav Plesničar.

Najcenejša kupčija

dokler je v zalogi.

2.20 gld. stane niklova — remontoir — žepnica z verižico in škatljico.
4.65 gld. prava srebrna — remontoir ura s posrebr. amer. verižico in etui.
4.90 gld. srebrna damen rem. ura z posr. verižico.
11.50 gld. prava z 14 kar. zlata rem. žepnica z škat. in eleg. verižico.
Ura je garant. na tri leta
1.50 gld. velja 6 kar. zlat.

prstan s kamnom. — Pošiljatev na povzetje ali po nakaznici. — Blago, ki ne konvenira se tekom 8 dneh spet sprejme in denar vrne

Bratje Hurviz

(Eksportna hiša.)

Krakovo, Stražna 17.

Bogato ilustr. katalog ur, zlatanin in srebrnin znižanimi cenami na razpolago. —

Agentje se iščejo.

Pozor!

Opozarjamo one čast. naročnike, ki so nam na dolgo lanko naročnino, da nam jo čim prej pošljejo, ker vendar ne bodo zahtevali, da se jim Brivec zastoj pošilja. — Ako naročniki ustavijo plačevanje, zapre tudi Brivec svojo brivnico. To je jasno kakor solnce. — Upravništvo.

Zavaruj si dom in življenje.

Prijatelj imate svoj dom? — Ga imam. — Imate družino? — Dve hčerki. — Ali ste zavaroval, dom in svoje otroke? — sNiem še. — *Nepreviden je vsak gospodar, ki ne zavaruje svoj dom in življenje svojih otrok* To lahko storiš pri zavarovalnem društvu *c. kr. priv. Assicurazioni Generali v Trstu*; družba je ustanovljena že leta 1831. Solidnost družbe kaže nje premoženje.

Družba ima 5.250.000 z a.ž. kapitala. Asikuracije so znašale: Varstvena zaloga je znašala 31. dec. 1896. 66 milijonov 174.000 gld.

1, v zavarovanju na življenje 189 milijonov 459.000 gld.

K r č m a

Trst ulica S. Marco št. 6. Trst.

Podpisani priporoča slav. občinstvu svojo gostilno pri sv. Jakobu, preskrbljeno vedno s pristnim istrskim črnim ter dalmatinskim črnim in belem vinom. — Dobivajo se tudi vedno mrzla jedila. Udani

Ant. Babič.

D. Zadnik - Trst

Via Nuova št. 28

Trgovina z najboljšim manufakturim blagom. Udobiva se najboljša Kotonina bela in rujava za razno možko in žensko perilo. Modereci najnovejšega kroja.

Forštanji v najnovejšem risanju. Pleti (šjali) v raznih modernih barvah, Udobivajo se žepniki in raznovrstna drobnarija spadajoča v krojaško stroko.

Ovratniki in ovratnice nove mode.

Izdelujejo se možke obleke po meri.

Uzorec na deželo se pošiljajo zastoj in blago poštnine prosto.

Za mnogobrojen obisk priporoča se udano

D. Zadnik

Ulica Nuova št. 28.

Mirodilnica (drogerija) B. Poniž v Gorici

Tržna ulica v p slopju okroz. sodišča Po zmernih cenah nudimo fino blago, i. s. suhe in oljnate barve pokosti (lake), zamazko (kit), klej, čopiče, razne krede, cement, zamaške, gobe, milo, sveče, petrolej, čevi iz kavčuka, mineralne vode, cedi (gume) kirurškično opravo, pogačo za pse, parfumerije itd.

Čemu v Ameriko

ko si doma lahko denarja za-sluzi, kdor zna brati in pisati in mu je resna volja truditi se. Vprašanja v tej zadevi pošiljajo naj se v zaprtik pismih z napisom: »Ne v Ameriko!« poste restante v Ljubljano.

I. VICIČ, krojač v Trstu

ulica S. Maurizio št. 11, II. nad.

Izdeluje možke obleke vsake vrste. Kakor si vsak naroči v popolno zadovoljnost.

Priporočuje se slovenskim krogom in drugim.

Za obilno naročitev

udani

I. Vicič, krojač.

„Slavisches Echo“ izhaja 1. 10. in 20. dan v mesecu in stane na leto 5 gld. — V Trstu ga prodaja tobakarna Lavrenčič, v Ljubljani bukvarna Schwentner po 14 nvč.

Časopis vestno zasleduje slovensko gibanje in temeljito razpravlja najvažnejša dnevna politična vprašanja. Noben slovenski politikar ne bi smel biti brez tega lista.

Zaloga in tovarna

pohištva vsake vrste

od

Alessandro Levi Minzi v Trstu

Piazza Rosario 2. (šolsko poslopje).

Bogat izbor v tapetarijah, zrelih in slikah. Ilustriran cenik gratis in franko vsakemu na zahtevo.

Cene brez konkurence.

Predmeti stavijo se na brod ali železnico brez da bi se za to kaj zaračunalo.

Usojam si slav. občinstvu naznaniti, da prevzamem in izvršujem točno naročila na

kavo, čaj, olje, riž, makerone, delikatose,

sadje, ribe, vina itd.

Pošiljatev v omotih po 5 kg. oddajam po pošti, one od 30 kg. naprej pa po železnici s povzetjem.

Take pošiljatev se izplačajo vsakomur, posebno p. n. gg. krčmarjem, družinam in onim, ki rabijo za dom različne jestvine ali želé o raznih prilikah nabaviti si specialitete, katerih se na deželi ne dobi, ali pa le zelo drago, n. pr. morske ribe, in raje, sveže sadje, fino olje, itd.

Glavni moj namen je razpošiljati dobro blago in po nizki ceni.

Cenike dopošljem radovoljno in brezplačno.

Za p. n. gg. trgovce imam poseben cenik in zamoren dajati blagó po tako nizkem kupu, da se ne bojim konkurence.

Tudi sprejemam zastopstva in vsakojaka posredovanja.

Z odličnim spoštovanjem

ERNEST PEGAN

Trst, ulica S. Francesco st. 6.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Gostilna Fran Potočnik

ulica Ireneo št. 1. - TRST - ulica Ireneo št. 1.

Toči pravo domače **istrijsko, dalmatinsko in belo vipavsko vino, Steinfelsko vedno zveže pivo.** Gosta se vsak čas postreže z gorko ali mrzlo jedjo. Vse čedno n zdravo. Postrežba točna. Odprto vedno do polnoči.

Za obilni obisk se priporoča

udani

Fran Potočnik

gostilničar.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ČUDEN FRAN

urur

Glavni trg. - LJUBLJANA - Glavni trg.

Priporoča **ure, zlatanino, kolesa, šivalne stroje.** Najnižje cene. — Najfinejša **Štiria kolesa** in več drugih vrst koles.

Ceniki na razpolago.

„SLOVENKA“

Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu enkrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravništvo „Slovenke“ — Trst.

Prodajalnica jestvin

Vekoslav Pečenko

ulica Commerciale 11.

Podružnica ravnotam št. 12.

Našim slov. gospodinjam, hišnim in drugim, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvine za katero si bodi družino: **kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka, sveče, frank itd.**

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Pošilja tudi na deželo.

Z obilni obisk se priporoča

udani

Vekoslav Pečenko,

trgovec.

NOVAK MIHA

trgovec

ulica S. Catarina št. 9. - TRST - ulica S. Catarina št. 9.
(Nad 30 let stara firma).

Razpošilja **razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine** in kolonijalno blago. Pošilja se na **debelo in drobno.**

Pošiljatve samo na **povzetjč,** posode ostanejo na račun firme odjemalca pa pogodbi. — Blago, katero ne vgaja, se vzame nazaj.

Cena **olju** je od **28 nvč., do 72 nvč.**

Kave dobite: Ceylon, Domingo, Guatemale, Jamaika, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in uradnikom.

udani

Novak Miha.

Prva slovenska trgovina z želežjem
Konjedic & Zajec
v Gorici, pred nadškofijo 5.

Oče, po kaj greste v Gorico?

Moram nakupiti razno železje. Pri Konjedicu & Zajecu dobim najboljše **štajersko železo, železne, cinkaste, pocinjene in medene ploščenine, razna orodja, štedilna ognjišča, peči, cevi, nagrobne križe.** Tu dobim **okove za pohlštva in stavbe; koroški acalon in Brescia jeklo, razne cimente in kmetijske stroje.**

Vse po najnižjih cenah.

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejenim poroštvom, edini in prvi slovenski denarni zavod v Trstu
Ulica S. Francesco št. 2.

sprejema hranilne vloge in obrestuje 4%. Toliko ne plačuje v Trstu noben denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelj. Obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, da teki obresti od obresti, tudi če dotičnik ne prinese knjižice.

Vloženega je bilo leta	1892	gld.	17.663,76
"	1893	"	38.245,13
"	1894	"	49.741,66
"	1895	"	88.644,52
"	1896	"	125.448,27
"	1897	"	164.907,79
"	1898	"	261.424,45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3.212.095.10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 6krat prej kakor pri drugih hranilnicah.

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno **pekarijo.** — Postreže vsaki čas s zvežim kruhom: **prodajalce, krčmarje in odjemalce na debelo** s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se **vseh vrst moke** — domače pečivo — **sladkarije in pristno domače maslo.** — Sprejema v peko domači kruh; vse po **nizkih cenah.** Pekarija je v

ulici Stadion št. 20.

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. Priporoča se udani

Jakob Perhave,
lastnik.

Pozor!

„BRIVČEV KOLEDAR“

Pozor!

za leto 1900 je izšel.

Koledar se prodaja po knjigarnah in tobakarnah v Trstu, Gorici, Celju, Kranju, Ljubljani in na postajah južne železnice.

Cena 30 nov. (60 h. po pošti 35 nč. 70 h.)